

Crònica d'una ciutat

Pandelís Prevelakis

Aquell gran jerarca que va ser el bisbe Ieròteu, abans de començar a pintar el Pantocràtor a la cúpula de Santa Bàrbara, va guardar dejuni durant dues setmanes i es va preparar com si hagués de combregar. A la tercera setmana va pujar a la bastida amb les seves pintures i els seus pinzells i va començar la seva obra. Imagineu una enorme volta, d'una amplada de més de dues brases i sota seu un bisbe sexagenari, estirat de cara amunt a la bastida, a dotze peus de terra, pintant la imponent figura del Pantocràtor. Cada matí el pujaven amb una corriola, lligat per la cintura, i el baixaven al capvespre. Menjava allí dalt, sense experimentar cap altra necessitat humana. Cada dematí, abans d'enfilar-se a la bastida, estudiava des de terra la seva obra, hi reflexionava i tot seguit donava l'ordre que el pugessin. Tot el dia, cara a cara amb Déu, lluitava amb aquella figura descomunal. El cap del bisbe no arribava a cobrir ni tan sols un ull del Pantocràtor. Els seus amples narius eren més grans que la mà que les pintava. L'Omnipotent s'engrandia d'hora en hora, les seves celles s'arrufaven cada cop més i els seus ulls, amb la mirada esbiaixada, llançaven foc. El bisbe semblava cada dia més petit davant seu, la seva pell s'enfosquia de pura feblesa. La seva lluita va durar onze dies. Al dotzè el devot bisbe va baixar a terra i va intentar caminar, però li van fallar les cames. Els nervis del coll se li havien enrampat, els seus ulls no podien veure res i la febre li abrusava el cos. Una setmana més va haver de lluitar encara amb Déu. La matinada del diumenge es va alçar del llit, es va rentar, es va treure els grumolls de calç de la barba i va anar a celebrar missa a l'església de Santa Bàrbara. Tanmateix, el seu cor es resistia a mirar cap a dalt. Només quan va arribar aquell moment de la cerimònia en què l'oficiant surt a resar a la porta major de l'església, el bisbe va alçar la mirada cap a l'obra que el Senyor s'havia dignat a realitzar per la mà del seu servent. Aleshores la suor li envaï el front, les seves mans van començar a tremolar i dels ulls li van saltar les llàgrimes. I tots els fidels van plorar amb ell, inefablement, immensament feliços al costat del seu pastor.

Pandelís Prevelakis, *Crònica d'una ciutat*. Barcelona: Empúries, 1999, p.98-99
Traduït per Eusebi Ayensa